

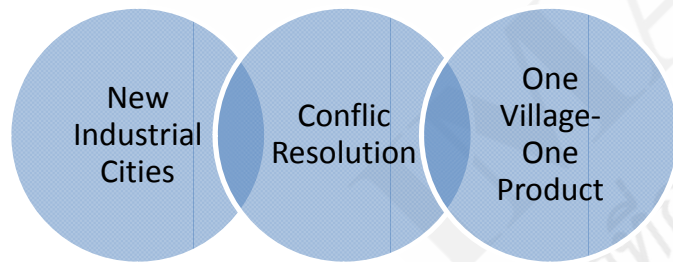
ลำดับปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมของญี่ปุ่น และจังหวัดโออิตะ หลังสงครามโลกครั้งที่สอง

ช่วงปี	เหตุการณ์สำคัญในการจัดการสิ่งแวดล้อมในญี่ปุ่น	จังหวัดโออิตะ
1945-1955 ช่วงฟื้นฟูจากภาวะสงคราม	ฟื้นฟูระบบเศรษฐกิจจากความเสียหายของสงคราม เริ่มอุตสาหกรรมส่งออก – อุตสาหกรรมเบา ในปี 1955 มียอดตัวเลขที่โดดเด่นมาก แต่ก็ประสบปัญหาจากมลภาวะ อุตสาหกรรมครั้งแรกโดยการได้ผลจากสารปรอท – Minamata ในปี 1653	การรื้อฟื้นในเมืองเป็นไปอย่างช้าๆ ในช่วงปี 1945-1955 คนในวัยหนุ่มสาว เคลื่อนย้ายออกจากเมืองไปยังเมืองใหญ่เพื่อหางานทำ โรงงานกระดาษ (Pulp Plant) สร้างขึ้นในเมือง Nakaiima ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีการต่อต้าน
Jimmu Boom 1955-1958	เป็นช่วง 3 ปี ที่ญี่ปุ่นมียอดการผลิตประชาชาติ (GNP) สูงถึง 7 % ติดต่อกัน ซึ่งเป็นยุคสมัยที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนนับแต่สร้างประเทศในยุคของจักรพรรดิ Jimmu ใน 660 ปีก่อนคริสตกาล มีการขยายตัวของผู้บริโภค และมีการโฆษณาให้ประชาชนรู้จักการออม – ซึ่งเป็นวัฒนธรรมเก่าของคนญี่ปุ่น โรงงานถูกสร้างขึ้นใกล้ๆ กับเมือง และมีการนำเข้าน้ำมันราคาถูกจากต่างประเทศ อันเป็นสาเหตุที่นำไปสู่มลภาวะที่ Yokkaichi	ผู้ว่า Kinoshita ประกาศสร้างนิคมอุตสาหกรรม (Industrial Park) ในบริเวณพื้นที่ชายทะเล Oita-Tsurusaki Seaside โดยมีแผนงานที่จะปรับสภาพพื้นที่หมายเลข 1-5 ในชายฝั่งเมืองโออิตะ และ 6-7 ในเมือง Tsurusaki และ 8 ทั่วบริเวณอ่าว Beppu ในบริเวณหมู่บ้าน Misa /Lejima ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีการต่อต้าน
Iwato Boom 1959-1964	เป็นช่วงที่ปริมาณการผลิตประชาชาติ (GNP) สูงมากถึง 12 % ต่อปี เศรษฐกิจเติบโตด้วยตัวเลขสองหลัก รัฐบาลกระตุ้นเศรษฐกิจที่จะขยายไปทั่ว Pacific Coast Belt ในขณะเดียวกันในท้องถิ่นก็เรียกร้องให้มีการออกกฎหมายการสร้างเมืองอุตสาหกรรมใหม่ – New Industrial Cities Law – NIC และมีการประสบผลสำเร็จในการต่อต้านรัฐบาลกลางโดยพลเมือง – เป็นครั้งแรกที่รัฐบาลท้องถิ่นบรรลุข้อตกลงกับธุรกิจเพื่อป้องกันสิ่งแวดล้อม	จังหวัดโออิตะสนับสนุนแผนงานของรัฐบาลกลางที่จะให้ Kyushu Oil Company เข้ามาพัฒนาอุตสาหกรรมในเมืองโออิตะ ในพื้นที่ก่อสร้างหมายเลข 1 เกิดการประท้วงของชาวประมง Tsurusaki Fishing Union ที่จะพัฒนาเมืองโออิตะให้เป็นเมืองอุตสาหกรรมใหม่โดยเป็นย่านอุตสาหกรรมกลั่นน้ำมัน
Izanagi Boom 1965-1969	เป็นช่วงเศรษฐกิจโต 12 % ต่อปีโดยต่อเนื่อง และรัฐบาลเริ่มมีนโยบายส่งเสริมการส่งออก เป็นประเทศที่มีขนาดเศรษฐกิจใหญ่เป็นลำดับสองของโลก แต่ก็เกิดปัญหาด้านมลภาวะและการต่อต้าน และสภาไดเอะ ก็ออกกฎหมายว่าด้วย Basic Law on Environmental Pollution และเป็นครั้งแรกที่การต่อต้านมีการรวมตัวกันครั้งใหญ่	New Japan Steel (NJS) มาสร้างโรงถลุงเหล็กในพื้นที่หมายเลข 3 และ 4 และ Showa Denko สร้างอุตสาหกรรมปิโตรเคมีในพื้นที่หมายเลข 2 พร้อมกันนั้นก็สร้าง Showa Aluminum ขึ้นในพื้นที่หมายเลข 8 ขณะนั้นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงก่อสร้างอนุมัติให้จังหวัดโออิตะ เป็นหนึ่งใน 17 จังหวัดอยู่ในการกำกับมลภาวะสูงสุด
Pollution Anxiety 1970-1972	เป็นช่วงที่เกิดแรงสวริงที่นำเป็นห่วงอันเนื่องมาจากการต่อต้านมลภาวะอุตสาหกรรม และเป็นผลให้มีนายกรัฐมนตรีและผู้ว่าราชการที่เป็น left-wing ในขณะเดียวกันสภาไดเอะ ก็ผ่านกฎหมายว่าด้วยการสร้างความร่วมมือ – การเข้มงวดในการจัดการมลภาวะ และจัดตั้งองค์กรตัวแทน (agency) ด้านสิ่งแวดล้อม รัฐบาลและธุรกิจร่วมลงทุนในเครื่องมือหนักสำหรับการกำกับมลภาวะ	ผู้ว่าราชการจังหวัดประกาศให้ พื้นที่หมายเลข 8 สร้างขึ้นบริเวณ Kozaki/Baba shore ในเมือง Sanganoseki (Seki) เกิดกรณีชาวบ้านที่ Kozaki และ Seki Fishing Union ประท้วงนายกเทศมนตรี ผู้ว่าราชการจังหวัดและกรมสิ่งแวดล้อมในโตเกียว ซึ่งเป็นศูนย์กลางของกานอุมัตินโยบาย ในที่สุด Showa Petroleum ถอนโครงการ/แทนที่ด้วย Teijin Rayon and Showa Oil / Mitsui ลงทุนในพื้นที่หมายเลข 7
Oil Shock 1973-1977	OPEC ประกาศขึ้นราคาน้ำมัน ทำให้เกิดภาวะเศรษฐกิจถดถอยในญี่ปุ่น อัตราการเติบโตของ GNP เฉลี่ย 3 % รัฐบาลและธุรกิจไม่เพิ่มทุนในการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม โดยผ่อนปรนมาใช้การกำกับตามมาตรฐานสิ่งแวดล้อมที่มีอยู่ทั่วไป	Kozaki and Seki จัดส่งผู้แทนไปร้องเรียนต่อกรมสิ่งแวดล้อมในโตเกียวว่า มีการจัดวางโครงการที่นั่น ผู้ว่าราชการ Taki ขวนโครงการหมายเลข 8 ไว้ก่อน จังหวัดเริ่มสร้างพื้นที่หมายเลข 7 และต่อมาได้มีการเลือกตั้งท้องถิ่นและอนุมัติให้ก่อสร้างพื้นที่หมายเลข 7

Medium Growth 1978-1982	เป็นช่วงที่ราคาน้ำมันยังอยู่กับการดึงราคาขึ้นโดย OPEC การเติบโตทางเศรษฐกิจของ GNP อยู่ที่ 3 % มีการยกเลิกกลุ่มอุตสาหกรรมการถลุงในประเทศ และเป็นช่วงที่กฎหมายสิ่งแวดล้อมเริ่มผ่อนคลาย	ผู้ว่าราชการ Hiramatsu ประกาศยอมรับเงินไข 3 ประการของกลุ่มเคลื่อนไหว ยุติ ข้อขัดแย้งในพื้นที่หมายเลข 8 แต่ยังไม่ก่อสร้าง / พื้นที่หมายเลข 7 สร้างเสร็จ / พื้นที่หมายเลข 6 เริ่มดำเนินการ
Information Society 1983- 1991	อุตสาหกรรมเปลี่ยนจากอุตสาหกรรมหนักไปสู่อุตสาหกรรมข้อมูล-เทคโนโลยี กระทรวง MITI สนับสนุนโครงการที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีเพื่อจะสร้างตัวเป็น Silicon Valleys ไปทั่วญี่ปุ่น	จังหวัดโออิตะอนุมัติที่จะสร้างเมืองโดยมีพื้นฐานทางเทคโนโลยี – Technopolis site สร้างย่านอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์บริเวณอ่าว Beppu พร้อมกันนั้น ผู้ว่าราชการ Hiramatsu ก็เริ่มที่จะพัฒนาเมืองขึ้นโดยอีกแนวทางหนึ่ง เป็น One Village –One Product Movement
Bubble Bust 1991-1995	เป็นช่วงที่เศรษฐกิจตก – ฟองสบู่แตก ราคาที่ดินตก ภาวะเศรษฐกิจถดถอย การกำกับพรรคการเมืองขนาดใหญ่ เกิดความห่อหุ้มและไม่สามารถที่กำกับสภาไดอะโต้	พื้นที่หมายเลข 6 และ 7 ยังคงไม่มีการพัฒนาอุตสาหกรรม ยกเว้นมีการก่อสร้างเล็กน้อย และไม่มีลูกค้าที่สนใจที่จะพัฒนาในหมายเลข 8
Eco – Town 1997	เป็นช่วงที่รัฐบาลหันมาให้ความใส่ใจในการเร่งระดมสรรพกำลังขึ้นใหม่โดยศักยภาพของอุตสาหกรรมใหญ่ การจัดการสิ่งแวดล้อม และการจัดการเมืองโดยพัฒนาแนวความคิดที่แปรผลการปฏิบัติของ sustainable development ซึ่งเป็นช่วงจังหวะที่ญี่ปุ่นนำเสนอที่จะรณรงค์ให้โลกลดการปล่อยของเสียสู่ชั้นบรรยากาศ – Kyoto protocol ซึ่งเริ่มเสนอกันในปลายปี 1997 เช่นกัน	One Village –One Product Movement เป็นอีกมิติหนึ่งของการพัฒนาเมือง – อุตสาหกรรม – สิ่งแวดล้อม – ชุมชน และส่วนอื่นๆที่ระบบการพัฒนาเศรษฐกิจกระแสหลักมองข้าม และดำเนินไปควบคู่กับการจัดการแบบใหม่-ยุคหลังอุตสาหกรรม

หมายเหตุ ลำดับเรื่องข้างต้นยกเว้นเรื่อง Eco-Town ปรับปรุงจากตารางข้อมูลของ Broadbent และข้อมูล Eco-Town มาจากบทความเรื่อง Japan's Eco-Town ของ Michael G Norton

รูปแบบและพัฒนาการ – ประสบการณ์การพัฒนาของจังหวัดโออิตะ

พื้นที่ที่เป็นปัญหาอยู่ด้านใต้สุดของแผนที่ และ ส่วนที่เป็นอ่าว Beppu